

Lorna Byrne

Liefde uit de hemel

1

We zijn allemaal zuivere liefde

We zijn allemaal zuivere liefde. Maar de meesten van ons hebben deze liefde in zichzelf afgesloten en laten de liefde niet naar buiten komen. Maar die liefde blijft; we kunnen de liefde opsluiten, maar we kunnen haar niet vernietigen en we beschikken altijd over de mogelijkheid de liefde te bevrijden. We bevrijden de liefde als we leren eerst van onszelf te houden. Als we niet van onszelf kunnen houden, kunnen we niet van een ander houden.

Liefde is de grootste kracht in de wereld en komt uit onze ziel. Liefde zorgt voor alle vreugde en geluk in ons leven, liefde stuurt ons in de juiste richting en drijft ons voorwaarts, wat er ook in ons leven gebeurt, liefde maakt het leven de moeite waard.

Liefde uit de hemel

Liefde is als de zon, liefde is onze levenskracht, liefde overstijgt alles. En toch laten de engelen me elke keer zien hoe weinig liefde mensen voor zichzelf voelen en als gevolg daarvan hoe weinig liefde er eigenlijk in ons leven is en hoeveel meer er zou kunnen zijn. Een bewijs voor dit gebrek aan liefde is hoe het er vandaag de dag in onze wereld aan toe gaat.

Mensen denken vaak dat liefde gaat over lieflijkheid en licht – maar in werkelijkheid doet liefde vaak pijn. Wanneer we ons openstellen voor de liefde stellen we ons ook open voor de mogelijkheid gekwetst te worden. Velen van ons hebben in hun jeugd al geleerd zich te harden, om hun liefde op te bergen, omdat ze bang zijn om gekwetst te worden. Door die liefde weg te stoppen, maken we onze wereld killer, egoïstischer en treuriger. Door de liefde diep in onszelf op te bergen, neemt onze menselijkheid af.

Sinds ik een klein kind was, hebben de engelen me over de liefde geleerd door me de kracht van de liefde fysiek te laten waarnemen.

Ik zie de hele tijd engelen. Ik kan me de tijd niet heugen dat ik geen engelen zag. Vanaf het moment dat ik na mijn geboorte mijn ogen opende, waren ze er, ook al wist ik toen niet dat het engelen waren. Ik zie ze net zo duidelijk als ik mijn dochter tegenover me aan tafel zie zitten. Er is geen dag voorbijgegaan dat ik geen engelen heb gezien. Engelen zijn mijn beste vrienden, mijn metgezellen en mijn leraren.

De eerste keer dat ik me kan herinneren dat de engelen me iets leerden over de liefde was ik ongeveer vijf jaar. Ik zat thuis met mijn moeder en vader en mijn zussen aan de keukentafel in Old Kilmainham in Dublin. Er was iemand op bezoek en die had iets heel lekkers meegebracht, een chocoladetaart. Wij kinderen waren opgetogen, omdat mijn ouders het zich zelden konden veroorloven een taart te kopen. De tafel was omringd door engelen. Een van de engelen zei dat ik goed op mijn vader moest letten. Ik deed wat me werd gezegd. Ik keek naar hem en zag dat hij iets uitstraalde wat eruitzag als een soort nevel. Die nevel leek uit elke porie van zijn lichaam te komen en hij bewoog in de richting van mijn moeder. Ik keek naar mijn moeder en zag dat zij net zo'n soort nevel uitstraalde. De twee nevelstromen raakten elkaar aan en vermengden zich. De nevel was kleurloos, maar schitterde als ijs in het zonlicht.

Dit is de eerste keer dat ik de kracht van liefde letterlijk zag, en dat was niet gebeurd zonder de hulp van de engelen.

Mijn vader sneed de taart aan en wilde mij het eerste stuk geven, maar mijn moeder hield hem tegen en zei dat mijn zus het eerste stuk moest krijgen. Mijn vader keek alsof hij door een wesp gestoken was en het leek of de nevel zich weer naar mijn vader terugtrok. De liefdeskracht die ik tussen hen had gezien, was verdwenen. De engelen vertelden me dat de snibbige opmerking van mijn moeder ervoor had gezorgd

Liefde uit de hemel

dat hij zijn liefde had teruggetrokken en opgeborgen. Pap was beledigd en in de war omdat hij niet bewust het ene kind had voorgetrokken; hij wilde mij een stuk taart geven omdat ik dichterbij hem zat dan mijn zus.

Dit was de eerste keer dat ik deze liefdeskracht zag en er zouden nog vele malen volgen. Ik zie die wanneer iemand iets liefs over iets of iemand denkt. Ik zie die niet bij iedereen of de hele tijd. Als ik eerlijk ben zie ik die niet zo vaak als ik wel zou willen. Ik zie die zo ongeveer bij een op de twintig mensen die ik op een gewone dag tegenkom.

Ik vind het heel moeilijk om uit te leggen hoe deze liefdeskracht eruitziet. Zij heeft in de verste verte niets te maken met een aura of een energie of een lichtstraal. Zij is iets heel anders, maar voor mij is het heel tastbaar.

De engelen hebben me niet alleen geleerd de kracht van liefde te zien, maar ze hebben me ook geleerd om de intensiteit te zien en te meten – net als temperatuurverschillen.

Engelen hebben me alles geleerd wat ik weet. Engel Michaël en engel Hosus zijn waarschijnlijk de engelen die me het meeste hebben geleerd, afgezien van mijn beschermengel over wie ik niet mag praten. Ik ontmoette Michaël toen ik nog erg jong was. Hij toont zich bijna altijd aan me als een erg knappe man. Ik ontmoette engel Hosus voor het eerst in de periode dat ik de fysieke kracht van de liefde voor het eerst zag. Hij laat zich zien als een ouderwetse schoolmeester met een gewaad en

een grappig gevormde hoed. Hij zit vol kennis en wijsheid en hij is er erg goed in me op te beuren en me zelfvertrouwen te geven. Hij begon me lang geleden op school te helpen, toen ik het vanwege mijn dyslexie erg moeilijk had en me erg dom voelde. Tegenwoordig helpt hij me met het schrijven en het geven van interviews.

Er is nog een engel wiens naam ik niet ken en die ik nooit goed heb gezien en die bij me in de buurt is wanneer me iets geleerd wordt over liefde. Hij was erbij in de keuken toen ik de liefde tussen mijn moeder en mijn vader zag en hij is erbij nu ik over de liefdeskracht schrijf. De engel lijkt altijd aan mijn rechterkant te zijn, net achter me en buiten mijn gezichtsveld; het is alsof ik niet meer van hem mag zien. Ik heb geen idee waarom. Ik heb vragen gesteld over deze engel, maar er is me niets over hem verteld. Ik denk dat het een speciaal soort onderwijzende engel is die naar me is toegestuurd, zodat ik meer van de liefde begrijp en dat met jullie kan delen.

Nadat de naamloze engel me had getoond hoe ik de kracht van liefde kon zien, begon hij me te leren hoe ik de intensiteit kon meten. Omdat ik pas zes of zeven was, leerde de engel me mijn vingers te gebruiken. Wanneer de engel wilde aangeven dat wat ik zag liefdeskracht met een intensiteit van drie was, boog hij mijn duim en wijsvinger terug, zodat er drie vingers uitstaken. Hij deed dit terwijl hij achter me

stond en wanneer ik achterom probeerde te kijken om de engel te zien, leek het alsof ik daar lichamelijk niet toe in staat was, alsof de een of andere kracht me tegenhield.

Als ik als volwassene had geleerd de liefde te meten, denk ik dat de engel het me op een andere manier had geleerd. Maar dit is de manier waarop ik het geleerd heb, dus dit is de manier waarop ik ook nu nog de intensiteit van liefde meet.

De meeste liefde die ik zie geef ik tussen de één en tien, maar af en toe ben ik zo begenadigd dat ik liefde zie die veel verder reikt dan dat; ik zie die als honderd. Honderd was het grootste getal dat ik als kind kon begrijpen toen de naamloze engel me hierover onderwees.

Een liefde met intensiteit honderd is zo prachtig om te zien. Het is een weerspiegeling van de zuiverheid van de liefde die van iemand af komt. Maar het is heel moeilijk te beschrijven; het is kristalhelder en vol van een warm licht en de liefdeskracht schijnt om de persoon heen en straalt van de persoon af.

Ik word er enorm blij van als ik liefde van deze intensiteit zie. Ik word er emotioneel door overweldigd en ben dan nauwelijks in staat tot praten. Het raakt me diep en wakkert de liefde in mezelf aan. Ik kan weken later het effect nog voelen.

Ik kan op geen enkele manier beoordelen of ik de kracht van liefde anders voel dan anderen. De engelen hebben me verteld dat iedereen de aanleg heeft liefde te voelen. Het is

We zijn allemaal zuivere liefde

echter mogelijk dat, omdat de engelen me erg bewust hebben gemaakt van liefde en me hebben geleerd om haar fysiek te zien, dat ik er gevoeliger voor ben dan anderen.

De engelen hebben me verteld dat God me heeft toegestaan de kracht van liefde te zien, zodat ik de liefde die in ons allen is, kan aanwakkeren.

We worden allemaal als zuivere liefde geboren. Als baby in de baarmoeder hebben we allemaal onvoorwaardelijk lief. Wij allemaal, of we nu gewenst zijn, onze moeder een gemakkelijke zwangerschap of bevalling heeft gehad, gloeien van pure liefde wanneer we worden geboren. Als pasgeboren baby's weten we dat we perfect zijn en liefde verdienen en we voelen pure liefde voor onszelf en iedereen om ons heen.

Maar deze liefdeskracht begint bijna onmiddellijk af te nemen. Zelfs met de liefhebbendste moeder en vader begint de baby de harteloosheid en het gebrek aan liefde in onze wereld te voelen en begint zichzelf te beschermen door de liefde in zichzelf af te schermen.

De engel leerde me hoe het er fysiek uitziet wanneer we liefde wegstoppen. Ik was ongeveer acht jaar toen ik dit leerde. We woonden bij familie in Ballymun nadat het dak van het huis in Old Kilmainham was ingestort. Het was een mooie lentedag en ik liep van de winkel waar ik melk had gekocht voor mijn moeder terug naar huis. De naamloze engel verscheen naast me. Er speelde een groepje jongens op straat

Liefde uit de hemel

en de engel wees naar een scharminkelig joch van een jaar of vijf die een korte broek droeg en zijn hemd uit zijn broek had hangen. De engel zei dat ik goed naar hem moest kijken. Dat deed ik en de jongen keek mijn kant op. De engel liet me iets zien wat eruitzag als een ijzeren band, ter hoogte van zijn hart, om het lichaam van de jongen. Die is moeilijk te beschrijven; hij was doorzichtig als een plaat ijs, hard en koud.

Het was alsof de liefde in hem was opgesloten, zodat hij niet opnieuw gekwetst kon worden. De engel vroeg me of ik iets kon voelen. Ik kon zijn pijn voelen en ik kon ook de liefde voelen die niet naar buiten mocht. Het verscheurde me.

Ik wilde hem een knuffel geven. Ik liep naar hem toe en toen ik dichterbij kwam, zag ik tranen in zijn ogen. Ik zei hallo en wilde hem aanraken, maar hij draaide zich om.

De engel zei dat hij zijn liefde had opgesloten en bang was voor mijn affectie, of die van anderen. Ik vond het jammer dat ik geen snoepjes in mijn zak had die ik hem kon geven. Ik vroeg de engel, op de manier van een achtjarige, of een snoepje zou helpen. Ik kon het gezicht van de engel niet zien, dat heb ik nooit gezien, maar ik kreeg het gevoel dat hij glimlachte toen hij antwoordde dat vriendelijkheid, een liefdevol gebaar van een vreemde of van wie dan ook, hem zouden kunnen helpen een beetje van zijn liefde te bevrijden.

Soms bevrijden we onbewust een beetje van onze liefde. Wanneer we iets horen over een ramp aan het andere eind

van de wereld kunnen we worden overspoeld door een enorme droefheid en een enorm mededogen. We kennen de mensen die het is overkomen niet, maar we voelen met ze mee. We zijn erdoor geraakt. De liefde in ons is aangewakkerd en we laten er iets van los.

Ik kan me herinneren dat ik op straat een vrouw tegenkwam, net nadat het nieuws over de tsunami in Zuidoost-Azië bekend was geworden. Ik had niets over de ramp gehoord, en dus was ik verbijsterd over de kracht van liefde die ik uit haar zag komen; ik wist niet wat er de oorzaak van was. Het was als een draaikolk vol liefde die uit elk deel van haar wezen kwam. Het was alsof de verdedigingslinie die ze om zichzelf had opgeworpen om zich te beschermen tegen de pijn van liefde was weggeblazen door de kracht van de emoties en liefde die ze voelde.

We voelen liefde door onze emoties. En emoties moedigen ons aan, helpen ons de liefde in onszelf die we proberen te beteugelen, te bevrijden. Velen van ons doen ons best om te voorkomen dat de liefde in ons wordt aangewakkerd, dat we ontroerd raken. We besluiten dat als een gebeurtenis ons niet persoonlijk raakt, we er niets bij hoeven te voelen, omdat het niets met ons leven te maken heeft. Jammer genoeg is dat niet zo. Wanneer we onszelf geen emoties als mededogen en liefde voor de medemens, zelfs vreemden, toestaan, worden we minder menselijk en hierdoor kunnen emoties als haat

en woede opbloeien. We worden killere mensen, zelfs voor onze naasten.

We vergeten ook van onszelf te houden en voor onszelf te zorgen. De engelen wijzen erop dat het voor ons geluk erg belangrijk is van onszelf te houden. Mij wordt getoond dat de meeste mensen niet genoeg van zichzelf houden. Het is alsof we zijn vergeten hoe belangrijk het is van onszelf te houden.

De naamloze engel die me zoveel heeft geleerd over liefde, leerde me hoe ik de kracht van liefde kon herkennen wanneer die op de eigen persoon is gericht. Als ik eerlijk ben, heb ik dat in mijn jeugd in mijn eigen familie niet gezien. De eerste keer dat ik het zag, was ik zeven of acht. Ik kan me herinneren dat ik met kerst naar het huis van mijn oma ging. Er waren veel mensen. De naamloze engel zei dat ik in de woonkamer moest kijken. Mijn oom Peter zat op de leuning van een grote fauteuil. Ik keek en zag de kracht van liefde uit hem opstijgen, en daarna golvend naar hem terugkomen. Ik kon zien dat het de kracht van liefde was, dezelfde kracht die ik tussen mijn moeder en vader had gezien, maar het was alsof hij werd ondergedompeld in de liefde die van binnen kwam. Hij zag er zo gelukkig uit; gelukkig met het leven.

Zijn liefde voor zichzelf was heel aantrekkelijk; ik wilde bij hem zijn. Op dat moment zag hij me en hij riep me. Ik zat blij op zijn knie en ik kon de troost en steun van zijn liefde voor

zichzelf voelen en tegelijk zien. Af en toe moest ik erdoor giechelen en oom Peter keek dan vragend naar me alsof hij zich afvroeg wat dat grappige kleine meisje dacht.

Liefde, voor onszelf of een ander, helpt ons beter in verbinding te komen met onze spiritualiteit, met onze ziel. Als je alleen maar uit dit boek haalt dat je meer van jezelf moet houden, dan maakt dat enorm uit in je leven en de levens van de mensen om je heen. In het volgende hoofdstuk zal ik je meer vertellen waarom dit zo belangrijk is en hoe je meer van jezelf kunt houden.

Ieder mens, ongeacht godsdienst of levensovertuiging, heeft een ziel. God houdt zoveel van ons allemaal dat Hij elk van ons een klein deeltje van zichzelf heeft gegeven. Dit deeltje van het licht van God is onze ziel. We maken beter contact met onze ziel wanneer we ons openstellen voor liefde.

Liefde is liefde, dat is altijd hetzelfde, maar de naamloze engel heeft me getoond dat veel mensen een erg beperkte opvatting van liefde hebben; zij zien het als iets tussen een echtpaar of in een gezin. Ik ontmoet zoveel mensen die schreeuwen om liefde, maar die denken dat de enige manier om liefde te krijgen in een romance ligt. Hierdoor zien ze de liefde die in hun leven is niet, noch de mogelijkheden voor liefde. Ze zien niet in dat er veel verschillende manieren zijn waarop we kunnen liefhebben.

Op een dag, toen ik een jaar of elf was, was ik in een van de

Liefde uit de hemel

oude koetshuizen bij de grote jeugdherberg in County Clare waar mijn oma werkte. De naamloze engel kwam en zei dat ik onopvallend achter mijn opa aan moest gaan, zodat niemand het zag. Mijn opa was een stille man die een been was kwijtgeraakt in de strijd voor de Ierse onafhankelijkheid en daardoor liep hij moeilijk. Ik volgde hem stilletjes toen hij naar een van de schuren liep en gluurde naar binnen. Ik kon de liefde uit mijn grootvader zien stromen, zelfs terwijl er een geschrokken en ongeruste uitdrukking op zijn gezicht lag. Ik vroeg me af wat er aan de hand was.

Ik zag hoe hij een witte zakdoek uit zijn zak haalde en zich moeizaam naar de grond boog. Toen ik zag wat hij had opgepakt, begreep ik wat er was gebeurd. In de zakdoek lagen twee vogeltjes, kleine zwaluwtjes. Hoog aan de muur zat een zwaluwennest en op de een of andere manier, ik zou niet weten hoe, waren die twee kleine vogeltjes uit het nest gevallen.

De liefdevolle uitdrukking op het gezicht van mijn grootvader en de kracht van liefde die van hem naar de vogeltjes stroomde, raakten me diep.

De naamloze engel naast me zei: ‘Dit is liefde. Hij heeft zoveel liefde weggestopt, omdat zijn leven zo zwaar is geweest.’ Ik dacht met droefenis aan zijn twee kinderen die, zo was me verteld, op een tragische manier op jonge leeftijd waren gestorven. ‘Die liefde die hij voor deze twee vogels voelt, is dezelfde als de liefde die je tussen je ouders zag. Het is alleen

tragisch dat jouw grootvader het gemakkelijker vindt liefde te tonen aan vogels dan aan zijn familie.’

Moeizaam liep mijn grootvader naar de deur van de schuur met in zijn ene hand zijn wandelstok en in de andere de vogeltjes die hij voorzichtig vasthield.

Toen ik in de keuken kwam, had mijn grootvader de vogeltjes al liefdevol in een doos gezet waar ze veilig waren en hij was bezig ze met een pipetje melk te voeren. Zo zorgde hij een aantal weken voor de vogels. Soms mocht ik helpen ze te voeren, tot de vogels sterk genoeg waren om voor zichzelf te zorgen en mijn grootvader ze vrijliet.

De naamloze engel heeft me verteld dat liefde liefde is, maar dat we op heel veel verschillende manieren kunnen liefhebben. We zitten allemaal vol zuivere liefde. We waren vol van liefde als pasgeboren baby en wat er sinds die tijd ook met ons is gebeurd, die liefde is er nog steeds. Wat het leven ook met ons heeft gedaan of wat we anderen hebben aangedaan, de liefde in ons neemt niet af. Maar we sluiten veel, of alles, van die liefde diep in ons binnenste op. We moeten opnieuw leren hoe we die liefde moeten bevrijden.

Liefhebben helpt ons die liefde in ons aan te wakkeren en laat ons er meer van vrijmaken. Liefde wordt aangewakkerd door persoonlijke ervaring met liefde, liefde meemaken, voelen, liefdevolle gedachten hebben of liefde zien. We leren van elkaar hoe we kunnen liefhebben.

Liefde uit de hemel

De engelen hebben me verteld dat we allemaal kunnen leren vaker en intenser lief te hebben. Daarom heb ik dit boek geschreven.